

straks at komme i Forbindelse med Faderen i Vejstrup ved Kolding. Landtelefoncentralerne vare lukkede paa den Tid, og man søgte derfor at opnaa Forbindelse gennem Centralen i Kolding, men forgæves. Da det skønnedes, at man hverken ved Ekspresbrev eller Telegram til Kolding og derfra videre pr. Bud til Vejstrup kunde opnaa, at Faderen kunde komme med Nattoget, blev der først den 7de om Morgenen telefoneret til Faderen, at Sønnen Aftenen forinden som alvorlig syg var bleven indlagt paa Garnisonssygehuset, og at han om Natten var bleven daarligere og om Morgenen var død. Samme Dag, den 7de Maj, kom Faderen med Toget til Odense og henvendte sig til Kompagnichefen, som tilligemed Stabssergenten gik med ham for at ordne det fornødne med Sygehuset, Præsten og Statsbanerne og for at købe Kiste med videre, da Faderen gerne vilde have Sønnens Lig hjem snarest muligt. Saa tilføjer man fra Kultusministeriet, som har faaet Meddelelse fra Krigsministeriet: „Den paagældende militære Afdeling har saaledes intet forsømt med Hensyn til at give den afdødes Forældre hurtigst mulig Underretning om deres Søns Tilstand. Da Præsten imidlertid intet har foretaget sig for at blive bekendt med Sagens rette Sammenhæng, og da de Sigtelser mod de militære Autoriteter, der af ham ere fremsatte under Forhold, hvor hans Udtalelser maatte have Krav paa at blive opfattede som troværdige og vel overvejede, ere ganske ubeføjede, er der tilgaaet ham en Tilkendegivelse fra hans gejstlige foresatte i Overensstemmelse med foranstaaende.“

Her have altsaa saavel den tidligere Forsvarsminister og hans Embedsmænd som den tidligere Kultusminister og hans Embedsmænd været ivrige for at søge tilvejebragt et Grundlag, paa hvilket man kunde tildele Pastor Christensen i Hejls en Tilkendegivelse af, at man fra hans overordnedes Side misbilligede den lille Tale, han havde holdt ved Graven. Det forekommer imidlertid mig og alle, som have beskæftiget sig med denne Sag, at man fra Ministeriernes Side, saavel Forsvars- som Kultusministeriet, havde haft en Pligt til grundigere at undersøge denne Sag, end sket er. Og der er neppe nogen

Tvivel om, at naar den nuværende Forsvarsminister og den nuværende Kultusminister se de Forhør igennem, som bleve afholdte som Følge af det private Søgmaal, der rettedes mod „Fyens Socialdemokrat“s Redaktør og „Kolding Socialdemokrat“s Redaktør, ville de komme til Erkendelse af, at der er sket Præsten Uret. Det hører til Sjældenhederne, fordi der desværre er saa ringe Anledning dertil, at vi Socialdemokrater finde os foranledigede til at tage en Præsts Parti, men naar en Præst handler ret og rigtigt og gør sin Pligt, er det naturligt, ikke alene at vi, men ogsaa andre søge at bøde paa den Uret, som er overgaaet vedkommende.

Men Sagen er ikke endt med, at det kommer til at staa Offentligheden klart, at der er sket Præsten Uret. Denne Sag viser nemlig, at der endnu indenfor visse Kredse af den danske Hær raader en Aand, der er fjernt fra den Humanitet og den fornuftmæssige Optræden, som bør udvises af de overordnede overfor de underordnede. Jeg tror — og jeg har ikke Grund til at tro andet —, at saavel den forhenværende Forsvarsminister som den tidligere Kultusminister have haft Aarsag til at tro paa de Meddelelser, som tilgik dem, f. Eks. fra de militære Myndigheder i Odense og fra deres Embedsmænd. Men det er beklageligt, at Embedsmændene, Officererne og Militærlægerne i denne Sag have ladet saa haant om at oplyse Ministeren om den virkelige Sammenhæng. Thi ligegyldigt hvem der er Ministre, og hvilket Parti de end repræsenterer, er det beklageligt, at det skal komme til at staa overfor Offentligheden saaledes, at Ministrene have begaaet en Uret og ikke have undersøgt en Sag grundigt.

De militære Autoriteter søge at frigøre sig for ethvert Ansvar i denne Sag. Det maa imidlertid bemærkes først, at Rekrut Andersen-Juels Indlæggelse paa Hospitalet skete ikke Kl. 7 $\frac{1}{2}$ om Aftenen, men den skete tidligere paa Eftermiddagen, Kl. 5—5 $\frac{1}{2}$, og der vilde have været Tid til pr. Telegram at faa sendt Bud til Faderen, der boede i Vejstrup, en Landsby 1 $\frac{1}{2}$ Mil syd for Kolding. Vi have for Resten lidt Militær i Kolding, idet der paa Staldgaarden er en Udstationering af Remonteheste, og om man ikke vilde sende